

Výnimočná faktografia nielen pre oblasť NDE, tzv. klinickej smrti, ale predovšetkým ako posolstvo, že Boh na ľudstvo nezabudol. Pán použil špičkového neurochirurga Dr. Alexandra ako posla jeho Milosrdenosti, kde si súčasne ľudia môžu prečítať (medzi riadkami) zákonitosti karmy, dôležité súvislosti ovplyvňujúce choroby a vyliečenie, ako aj jeho zámery a plány s človekom. V knihe si prečítate ako vyzerá pobyt v pekle, ako sa z neho možno „vyhrabať“ s pomocou vyšších bytostí, ale v knihe sú aj niektoré dôležité zákony vývoja človeka a inkarnácie.

Najdôležitejší poznatok - odkaz ľudom je, že vedomie nie je závislé na hmote, že vedomie nie je produktom mozgu. Dr. Alexander dostal prudkú infekciu meningitídy centrálnej nervovej sústavy (úmrtnosť 90-99%, s následkom totálnej invalidity 100%), z ktorej sa po 7 dňoch absolútne neúčinkujúcich intravenózných antibiotikách nielenže „vrátil“ do plného vedomia vo fyzickom tele, ale postupne sa vrátil do 100% fyzického aj psychického zdravia ku práci a svojej rodine.

Výborná správa „cvičeného vedomia vedca“ popisuje štádia vývoja ľudskej bytosti, ktorá kopíruje vznik našej časti Vesmíru – od hlbokého polovedomého vnímania, až po pobyt a výučbu v Božskom Jadre, o dôležitých zákonoch vzostupu a tak potvrdzuje antropozofický etapový vývoj človeka a karmickú zodpovednosť jedinca.

Ľudia venujúci sa duchovnej vede (objavil a rozviedol Dr. Rudolf Steiner) vedia o kozmickom pôvode človeka, ktorý je súčasťou postupného vývoja človeka od tzv. Starého Saturna (zárodok elementárneho vedomia a fyzického tela) až po dnešnú Zem (uviedenie si jasného ega človeka), s vyhlídkou na Jupiterskú fázu a ďalšie, ktoré ľudstvo čakajú o pár stotisíc rokov.

Každý človek „zažíva“ v rámci kruhu možností toto narodenie z duchovného do fyzického sveta pri „odievaní“ duchovnej duše do svojich 9 „silových“ obalov (v Biblii symbol talentov, 1 talent je fyzické telo, 2 talenty fyzické a životné telo, 3 talenty fyzické, životné a citové telo), z ktorých najnižšiu vibráciu má fyzické telo.

Keďže sám som zažil 4x klinickú smrť a problematike sa venujem cca 20 rokov, môžem naozaj oceniť detailnú a faktografickú správu, ktorú pán Alexander napísal. Správa je navyše podaná mimoriadne pozorne pre estetické detaily, ale aj pre „matematicky“ presný popis. Ako si v závere recenzie prečítate, patrí to k jeho výnimočnej povahe nielen chirurga – lekára, ale aj vedca, psychológa a umelca.

Na objasnenie je dobré vedieť, že čím má človek bdelejšie a trénovanejšie vedomie, tým lepšie a detailnejšie si svoj pobyt na druhej strane pamätá. Preto sú v tejto oblasti mnohé svedectvá také rôznorodé a vždy jedinečne originálne. Každé svedectvo totiž pracuje s osobnými skúsenosťami a zážitkami, kde viera je neoddeliteľná súčasť duchovnej duše. Ľudia, ktorí majú netrénované vedomie, alebo sú zablokovaní predsudkami, majú len veľmi obmedzené alebo žiadne skúsenosti z NDE a nič si „nepamätajú“. Tak o tom píše aj Tibetská kniha mýtvyh, ktorá tieto fázy ľudského umierania prakticky testuje na umierajúcich ľuďoch stovky rokov.

Vo svojom svedectve pán Alexander nie je konfrontovaný na „druhej“ strane ani stretnutím s príbuznými, ani s vlastnou osobnou identitou (nepamätá si starých rodičov, alebo priateľov, lebo žiadnych v danej oblasti – dimenzii nemal). Tzv. staré duše (aj ja som mal podobné skúsenosti) vystupujú z tela bez sprievodcov a pokračujú na dimenziu svojej životnej vibrácie mimo fyzické telo priamo. „Mladým“ dušiam prichádzajú v ústrety rodinní príslušníci... Tieto poznatky vie podstatná duchovná duša mimo bežné vedomie, pretože „výstup“ z tela už zažila mnoho krát v minulých životoch.

Pokiaľ po smrti idú duše do nízkych astrálnych dimenzií, potom svojich sprievodcov vôbec nevnímajú, ich stav vedomia to nepripustí. Zväčša „pobyt“ v týchto nízkych svetov môže byť poriadne dlhý, pretože ľudia si neuvedomujú čas, ktorý tam nehrá žiadnu rolu. Vnútorne zmeny v týchto nízkych svetoch prebiehajú veľmi pomaly – ľudia sú príliš upnutí na svoje zvyky a predsudky, čím sa ešte viac spájajú s vibráciou danej dimenzie.

Z kontextu celej správy vyplýva jeho karma z minulých životov. Jedná sa o napravenú „starú“ dušu, ktorá žila mnohými konfrontačnými a agresívnymi životmi, ktorých náznaky – uvoľňované a postupne neutralizované elementály - sa objavujú pri jeho „zobúdzaní“ z klinickej smrti. Súčasne má mocných príhovorcov, predovšetkým spriaznenú dušu – sestru, ktorej „farby šiat“ napovedajú vysoký stupeň zasvätenia. Je to samozrejme modrá farba, ale predovšetkým farba broskyne, ktorá jej sprístupňuje vstup do „predsiene“ Božej.

Milosrdenstvo Božie „maže“ našu negatívnu minulosť, pokiaľ sme sa rozhodli výrazne sa „polepšiť“ a naplníme svoj osud plniť vôľu Božiu žiť pre lásku v službe druhým, ktorá prináša plnosť šťastia a radostný pokoj.

Činnosť neurochirurga je, ako vedia znalci karmy, častokrát činnosť bývalých vojakov, ľudí meča a pušky, vojvodcov, generálov, alebo iných vražedných profesií (napríklad aj nájomných japonských vrahov ninjov v tomto prípade), ktorí na základe rady „karmických majstrov“ (pomáhajú pripravovať scenár inkarnácie

– vid' vedecké štúdie založené na experimentálnych pozorovaniach psychiatrov Michaela Newtona, Briana L. Weissa) chcú rýchlo a „nebolestivo“ zaplatiť svoj karmický dlh zapríčinený hlúpu naivitou veľikášstva a násilí, zlými učiteľmi zneužívajúci fanatizmus žiakov, nezmyselnými ideálmi moci, alebo trápnu hrdosťou vedieť dobre zabíjať...

„Kto mečom zaobchádza, mečom schádza...“ hovorí Pán v Biblii na túto tému. Chirurg vo svojom živote opäť pracuje s mečom, s ostrými nožmi – skalpelmi – teraz však zachraňuje životy a dáva nádej.

Napriek svojmu „dobrému“ životu vo svojej poslednej inkarnácii - otca, manžela, kresťana, vedca, neurochirurga musí zaplatiť za staré poklesky. Zákon karmy platí vždy, všade a pre všetkých. Preto v rámci klinickej smrti najprv vstupuje do oblasti pekla, ktoré milosrdenstvo Božie zahaľuje temným, primitívnym vedomím a tmou. Pobyt v pekle však má výrazne skrátenej a zážitky majú esenciálny, životný charakter jednoduchosť a hlúpej obmedzenosti vedomia, ktoré tieto skratkové primitívne činy zločincov častokrát sprevádzajú.

Vyššie popísaný údel návratu až do „starého Saturna“ je cesta veľmi vážne chybujuúcich ľudí, ktorí vo svojich minulých životoch ťažko ubližovali naozaj vo veľkom rozsahu. Toto môže byť aj karma politikov / rôznych vodcov, ktorý uvrhli „zverené“ krajiny do vojen, fanatického vyvražďovania, nezmyselných hladomorov... V knihe autor zmieňuje oblasti Ruska, Číny a pravdepodobne Japonska, kde sa tieto činy páchali a objavujú sa aj niektoré úseky zvlášť vypätých karmických spomienok.

Všetky podrobnosti všetkých životov sa zaznamenávajú do „duchovného jadra“ človeka, ktorý so sebou človek nosí všade ako svoj identifikačný (občiansky) preukaz. Keď vás stretne vyspelá duchovná bytosť, prečíta si z vašej aury všetko do najmenších podrobností – behom pár okamihov. Naozaj ako hovorí Nový Zákon, nič nemožno ukryť.

Prečo bol tento pobyt „na druhej strane“ skrátenej a zrýchlenej? V poslednom živote bol kresťan a snažil sa žiť hodnotami rodinného života, službe a pomoci druhým... V minulých životoch zrejme akosi „vynútené“, zrejme chudobou, zlým zaobchádzaním, nešťastným a násilným prostredím a hľadaním svojej cesty cestou odvahy a cti v službách politických autorít... Neospravedlňuje to spáchané zlo, ale je to „poľahčujúca“ okolnosť. Ďalšie karmické súvislosti vyplynú z náčrtu karmického horoskopu, ktorý je v závere tejto recenzie.

Negatívnu karmu treba zaplatiť. „Návratovka“ – platenie účtov - prichádza ešte vo fyzickom tele v mladosti v prvej etape „odbornej praxe“, na úrovni alkoholizmu (čo je problém mnohých lekárov, hlavne chirurgov, na celom svete), ktorý sa mu podarilo silou vôle zlikvidovať. Alkoholizmus je istý prejav sebalikvidácie, ničenie svojej nervovej sústavy a častokrát sa prejavuje aj v zhoršených rodinných vzťahoch. V tejto prvej etape ukázal svoju lásku k rodine, profesionálnu zrelosť a krízu prekonal.

Druhá etapa „platenia účtov“ prichádzala neskôr, keď zrodenec trochu „psychicky“ vyzrel. Bola na úrovni zranenej psychiky, depresie – bolesť z osamelosti, v strate dôvery v Boha, utekanie do osamelej izolácie mimo rodinu ... Takéto karmické obdobia sú veľmi drastické a nefungujú ani poradenstvá, ani lieky, pomáha len mravčia duchovná práca a služba druhým... Múdri ľudia siahajú po Biblii, duchovnej úteche, modlitbe, dobrovoľníctve...

Karma pokračuje najvážnejšou zdravotnou krízou, ktorá mala uzavrieť „úspešne žitú inkarnáciu“. Vážne napadnutie chrbtice a mozgu prostredníctvom bacilov je posledná etapa „platenia“ na fyzickej úrovni. Bolesť a utrpenie, ktoré pôsobil druhým ľuďom v minulých životoch sa mu vracajú. V tejto etape mal končiť fyzický život (človek si sám „ordinuje“ tieto životné krízy), ale Boh mal s ním iný zámer.

„Trest“ pokračuje v rámci klinickej smrti (bežne o týchto situáciách nemá kto podať správu, ale poznáme ju napríklad z príbehu chudáka Lazára z Nového Zákona) na úrovni jemnejších energií v dimenzii, na ktorú duchovná duša vstupuje na základe svojich osobných karmických „vibrácií“ na základe kvality svojho života. Nasleduje pobyt v „pekle“ na úrovni veľmi nízkych vibrácií, ktoré sa postupne zvyšujú. Podľa vymeraného trestu človek môže v týchto nízkych dimenziách žiť aj tisícročia... Záleží len od jeho vnútorného rozhodnutia, či chce postúpiť do vyšších vibrácií, pretože v Kozme nikdy nikoho nemôže nútiť, aj Stvoriteľ si ctí slobodnú vôľu každého.

Zrodencove uvedomenie duše pána Alexandra sa v podsvetí (pekle) postupne prebúdzalo z „vegetačného vedomia“ nevedomelej existencie v prostredí kalného „žele“ („Starý Saturn“) v stave letargie pri strate pojmu času, prebúdzajúceho sa života (Staré Slnko) do obáv, strachu, hrôzy a túžby uniknúť z chladu, vlhkosti, zimy, ohyzdnosti a temnej zloby (Starého Mesiaca), ktorú pociťuje ako hmatateľnú a nepríjemnú hrozbu...

V tejto oblasti bádateľ v duchovnej vede môže rozpoznať ďalšie tri fázy „zobúdzania sa“ – prebúdzanie sluchu, prebúdzanie pocitu chladu /tepla a hmatu, prebúdzanie zmyslu vnímania nosom – nepríjemný zápach organických výlučkov... Dôležitým aktom dostať sa z týchto „nízkych“ svetov je túžba uniknúť z tohto stavu obmedzenosti spojená s prosbou a volaním o pomoc. Toto pravidlo platí aj pre našu dimenziu – je potrebné hľadať, pýtať sa a klopať.

Milosrdenstvo Božie má svoje vlastné cesty. Po absolvovaní prvej etapy „vyúčtovania“ sa zrodencovi ukáže svetlo, harmónia, nádej transformácie, prerodovania sa – cieľ ľudskej cesty. Akoby sa premieňa do vyššieho života. Ale už tento prvý krok je aktom vôle – krokom, osobnou túžbou a potrebou vyjsť z temnoty.

Zrodenec má možnosť pozrieť si, kde má smerovať svoje úsilie, myseľ, pocity, vôľu. Stretáva sa so svojim polaritným „dvojčaťom“, spriaznenou „starou dušou“, ktoré má právo vyvieť ho vyššie a ukázať mu „lepší svet“ plný radosti a šťastia. Neskôr v tejto bytosti spozná svoju biologickú sestru, ktorá zomrela dávno predtým, ako sa mu stala táto osudová choroba. V tejto časti nechám hovoriť samého autora:

Kapitola Krútiaca sa melódia a Brána

V tme sa niečo zjavilo. Pomaly sa to otáčalo a vysielalo jemné lúče zlato bieleho svetla. Temnota sa vďaka nim začala trieštiť a rozplývať.

Potom som začul nový, živý zvuk. Dal by sa prirovnať k najsýtejšej, najzložitejšej a najnádhrenejšej hudbe, akú som kedy počul. Znášalo sa na mňa čisté biele svetlo. Zvuk silnel až celkom prehlušil monotónne mechanické búšenie, ktoré mi celé veky (aspoň sa mi to tak zdalo) dovtedy robilo spoločnosť.

Svetlo bolo čoraz bližšie. Krútilo sa a vydávalo čisté biele lúče. Až teraz som zbadal, že občas sa lesknú do zlatista

Po chvíli sa uprostred svetla čosi zjavilo. Silno som sa na to sústredil, aby som zistil, čo to je.

Bol to akýsi otvor. Už som viac nehľadel na pomaly sa otáčajúce svetlo, ale cezeň.

Len čo som si to uvedomil, začal som stúpať. Rýchlo. So svišťaním som preletel otvorom a ocitol sa v celkom novom svete – najčudnejšom a najkrajšom, aký som kedy videl.

Žiarivý, pulzujúci životom, navodzujúci extázu, fantastický... Keby som chcel opísať, ako vyzeral tento svet, mohol by som súkať jeden prívlastok za druhým. Mal som pocit, že sa rodím. Nie že znovu prichádzam na svet, iba že sa ... rodím.

Podo mnou sa rozprestierala vidiecka krajina, zelená, svieža a pozemská. Bola – no zároveň aj nebola – to zem. Ako keď vás rodičia vezmú na miesto, kde ste ako malé dieťa strávili niekoľko rokov. Nepoznáte ho – alebo si to aspoň myslíte. Keď sa však rozhlíadnete po okolí, pocítite, že vás niečo priťahuje. Uvedomíte si, že vaša časť, tá, ktorá sa skrýva hlboko vo vašom vnútri, si na to miesto pamätá a z návratu naň sa teší.

Letel som ponad stromy a polia, potoky a vodopády, všeličo ďalšie a... ľudí. Boli tam aj deti, smiali sa a hrali sa. Ľudia spievali a tancovali v kruhoch. Niekedy som zbadal aj psa. Pobehoval medzi nimi a vyskakoval. Radoval sa rovnako ako oni. Mali na sebe jednoduché, zato však nádherné šaty. Zdalo sa mi, že z ich pestrofarebného oblečenia vyžaruje rovnaké živé teplo ako zo stromov a z kvetov, čo kvitli v okolitej krajine.

Až na to že sa mi neprisnil. Nevedel som síce, kde som kto som, no jednou vecou som si bol absolútne istý: Miesto, kde som sa odrazu ocitol, bolo dokonale skutočné.

Slovo **skutočný** vyjadruje čosi abstraktné. Frustruje ma, ako neúčinne tlmočí to, čo chcem opísať. Predstavte si, že ste dieťa za letného dňa zájdete do kina. Film vás zaujal a po celý čas ste sa zabávali. Potom sa však premietanie skončí a vy spolu s ostatnými návštevníkmi vypochoďujete z kina von, do tepla letného popoludnia. Je intenzívne, pulzuje životom a víta vás. Len čo zacítite svieži vzduch a zbadáte slnečné svetlo, zamyslíte sa, prečo ste taký nádherný deň premárnili v tmavom kine.

Teraz tento pocit vynásobte tisícmi. Ani tak sa však nepriblížite k tomu, čo som zažíval na novom mieste.

Neviem, ako dlho som letel nad krajinou. (Čas v nej neplynul lineárne ako na zemi. Rovnako ako všetky ostatné aspekty, aj on sa mi opisuje beznádejne ťažko.) V určitej chvíli som si uvedomil, že tam hore nie som sám.

Niekoľko tam bol so mnou - nádherná dievčina s výraznými lícnymi kosťami a tmavomodrými očami. Mala na sebe rovnaké roľnícke šaty ako dedičania pod nami. Krásnu tvár jej lemovali pramene zlatohnedých vlasov. Obaja sme sa viezli na akomsi koberci so zložitým vzorom a neopísateľnými živými farbami. Bolo to motýlie krídlo. Všade okolo nás poletovali milióny motýľov – prichádzali v obrovských trepotavých vlnách, ktoré vnikali do zelene pod nami a znova stúpali k nám. V určitom okamihu sa nezjavil konkrétny motýľ, všetky prileteli naraz. Akoby tvorili rieku života a farieb, čo sa valí vzduchom. Lenivo sme opisovali slučky okolo kvitnúcich kvetov a púčikov na stromoch. Keď sme prešli popri nich, otvorili sa.

Šaty dievčaťa pôsobili jednoducho, ich farby – svetlomodrá, indigová a pastelová oranžovo broskyňová – (v skutočnosti popis farieb aury – osobná charakteristika biopoľa, pozn. komentátora) sa vyznačovali rovnakou podmanivou super sviežou živosťou ako všetko ostatné okolo nás. Potom na mňa dievčina pozrela. Keby ste na chvíľu zbadali jej pohľad, uvedomili by ste si, že celý váš dovtedajší život stál za to – bez ohľadu na to, ako prebiehal. Nezahľadela sa na mňa romanticky. Ani priateľsky. Jej pohľad bol hlbší, siahal na hranicu všetkých podôb lásky, ktoré poznáme na zemi. Bol vyšší. Zahŕňal všetky typy náklonnosti, no zároveň bol úprimnejší a čistejší ako ony.

Nato sa mi prihovorila. Zaobišla sa však bez slov. Jej správa mnou preletela ako vietor a okamžite som pochopil, že je pravdivá. Zároveň som si uvedomil, že svet okolo nás je skutočný, nie fantastický, pominuteľný a bezvýznamný.

Správa sa skladala z troch častí. Keby som ich mal preložiť do pozemskej reči, zneli by približne takto:

„Lúbime ťa a ctíme si ťa, vrúcne, navždy.“

„Nemáš sa čoho báť.“

„Nemôžeš urobiť nič, čo by nebolo nesprávne. (Všetko, čo urobíš, je správne).“

Správa ma zaplavila silným, šialeným pocitom úľavy. Akoby mi ktosi podal vytlačené pravidlá hry, ktorú som hral celý život, hoci som jej celkom nerozumel.

„Ukážeme ti tu veľa vecí,“ pokračovala dievčina. Ani tentoraz sa neuchýlila k slovám, iba priamo do mňa vyslala ich pojmovú podstatu. „Napokon sa však vrátiš späť.“

Mal som iba jedinú otázku.

Kam?

Nezabúdajte, kto sa k vám prihovára. Nie som prostoduchý, či sentimentálny. Viem, ako vyzerá smrť. Aj to, aké to je, keď sa človek, s ktorým ste kedysi žartovali, priamo na operačnom stole zmení na mŕtvy predmet napriek tomu, že ste sa dlhé hodiny usilovali udržať v chode stroj, ktorým je jeho telo. Viem, ako vyzerá utrpenie a zármutok na tvárach ľudí, čo práve stratili blízkeho človeka. Netušili, že oňho môžu prísť a ja im nemôžem nijako pomôcť. Poznám svoju biológiu a hoci nie som fyzik, celkom dobre sa v nej orientujem. Rozlišujem medzi fantáziou a realitou. Zároveň však tvrdím, že to, čo sa vám pokúšam opísať (napriek maximálnemu úsiliu, žiaľ, iba neurčito a nedostatočne), je najskutočnejší zážitok môjho života.

Pokiaľ ide o realnosť, konkuruje mu iba to, čo sa dialo ďalej.

Kapitola Jadro

Vznášal som sa v oblakoch.

Boli veľké, našuchorené a ružovobiele. Na pozadí tmavomodrej až čiernej oblohy sa jasne vynímali.

Vyššie než oblaky – nepredstaviteľne vyššie – sa prehánali po oblohe krdle priesvitných gúľ, trblietavých bytostí, ktoré za sebou nechávali dlhé stuhovité stopy.

Boli to vtáky? Anjeli? Tieto slová mi zišli na um, keď som si zapisoval spomienky. Ani jedným z nich však bytosti nemožno výstižne opísať. Líšili sa od všetkého, čo som kedy na zemi videl. Boli vyspelejšie. Vyššie.

Odrazu sa z výšky zniesol silný, dunivý zvuk. Pripomínal nádherný chorál. Rozmýšľal som, či ho vydali okridlené bytosti. Keď som sa neskôr nad tým zamyslel, uvedomil som si, že letiace tvory prejavovali takú veľkú radosť, že zvuk jednoducho museli vydať. Keby z nich nebol vyšiel v takejto forme, nepodarilo by sa im ho udržať. Bol hmatateľný, takmer hmotný. Pripomínal dážd', čo cítite na pokožke, no nezmočí vás.

Na mieste, kde som sa ocitol, sa zrak nedal odlíšiť od sluchu. Vizualnú krásu striebriстых tiel bytostí letiacich vo výške som počul. Dokonalosť ich radostného spevu, ktorý ku mne prúdil, som videl. Zdalo sa mi, že nič v tomto svete nemôžete sledovať či počúvať bez toho, aby ste sa stali toho súčasťou, aby ste s tým nejakým záhadným spôsobom splynuli. Po návrate na zem dodávam, že v onom svete ste nemohli hľadiť na nič, lebo slovo na naznačuje odstup od pozorovaného objektu. Tam však všetko bolo samostatné a predsa to tvorilo súčasť všetkého ostatného. Pripomínalo to pestré preplnené vzory perzského koberca... alebo motýlieho krídla.

Začal fúkať teplý vietor, taký, aký vanie za najkrajších letných dní. Rozhojdal listy na stromoch a pretekal popri nich ako nebeská voda. Bol to božský vánok, čo zmenil všetko. Svet odrazu hral o oktávu vyššie, vibroval na vyššej frekvencii.

Hoci moje jazykové schopnosti boli ešte stále veľmi slabé (aspoň z pozemského pohľadu), začal som vetru – a božskej bytosti, ktorú som cítil za ním alebo priamo v ňom – klásť neverbálne otázky.

Kde som?

Kto som?

Prečo som tu?

Vždy keď som vetru mlčky položil nejakú otázku, okamžite som sa dočkal odpovede v podobe explózie svetla, farby, lásky a krásy. Prevalila sa mnou ako mohutná vlna. Prívaly energie však neumlčali moje otázky tým, že ich prevalcovali. Odpovedali mi na ne, no spôsobom, ktorý nepotreboval jazyk. Myšlienky vnikli priamo do mňa. Neboli však neurčité, nehmotné či abstraktné ako na zemi, ale pevné a bezprostredné, horúcejšie ako oheň a vlhkejšie ako voda. Keď som ich prijal, ihneď a bez námahy som pochopil pojmy, nad ktorými by som si v pozemskom živote musel lámať hlavu dlhé roky.

Aj ďalej som stúpал nahor. Vošiel som do obrovskej prázdnoty. Bola nekonečne veľká a vládla v nej absolútna tma, napriek tomu však pôsobila nesmierne upokojujúco. Bola v nej síce tma ako vo vreci, no zároveň prekypovala svetlom. Vychádzalo zo žiarivej Guľovitej bytosti, ktorú som zacítil vo svojej blízkosti. Bola živá a takmer pevná, podobne ako piesne anjelských bytostí predtým.

Ocitol som sa v podobnej situácii ako plod v maternici. Ten sa totiž vznáša v plodovej vode, pričom ho živí placenta, mlčanlivý partner, ktorý mu sprostredkúva spojenie so všadeprítomnou, ale zároveň neviditeľnou matkou. V mojom prípade bol „matkou“ Boh, Stvoriteľ. Zdroj, zodpovedný za vznik vesmíru a všetkého, čo sa v ňom nachádza. Guľovitá bytosť bola tak blízko, že medzi Bohom a mnou neexistovala nijaká vzdialenosť. Súčasne som však cítil nekonečnú nesmiernosť Stvoriteľa a uvedomoval si, aký zanedbateľne malý som v porovnaní s Ním. Keď budem rozprávať o Bohu, občas ho nazvem ÓM. Toto pomenovanie som vo svojich zápiskoch používal po prebratí z kómy. Zvuk „óm“ som počul v prítomnosti vševediaceho, všemohúceho a bezvýhradne milujúceho Boha. Na jeho opis však nestačia nijaké výrazy.

Pochopil som, že Guľovitá bytosť sa stala mojim spoločníkom preto, lebo medzi ÓMom a mnou sa rozprestiera nekonečne rozľahlý priestor. Plnila funkciu akéhosi tlmočníka medzi mnou a Tým, čo ma obklopovalo. Nerozumel som tomu, ale bol som si tým absolútne istý.

Akoby som sa rodil do nejakého väčšieho sveta a samotný vesmír bol obrovská maternica. Guľovitá bytosť (akýmsi spôsobom súvisela s Dievčaťom na motýľom krídle, vlastne ním bola) ma týmto procesom sprevádzala.

Neskôr, po návrate na svet som našiel citát od Henryho Vaughana, kresťanského básnika, ktorý žil v 17. storočí. Veľmi presne opísal toto miesto: obrovské atramentovo čierne jadro, v ktorom býva sám Boh. „Niektorí tvrdia, že v Bohu je hlboká, zato však osľňujúca temnota...“

Vystihol to presne: atramentovo čierna tma, ktorá zároveň prekypovala svetlom.

Rozhovor v podobe otázok a odpovedí pokračoval. Hoci pri ňom ešte stále nenachádzal uplatnenie jazyk v podobe, akej ho poznáme, „hlas“, ktorým bytosť rozprávala, bol láskavý a – hoci to vyznie zvláštne – osobný. Chápala ľudí a mala ľudské vlastnosti, ibaže v nekonečne väčšom meradle. Dôverne ma poznala a oplývala vlastnosťami, ktoré som si celý život spájal výlučne s ľuďmi: srdečnosťou, súcitom, pátosom. Ba dokonca iróniou a humorom.

Prostredníctvom Guľovitej bytosti mi ÓM prezradil, že vesmír nie je jeden. Existuje ich veľa, oveľa viac, ako si viem predstaviť. Uprostred každého z nich však leží láska. Je tam aj zlo, no iba v najmenšom, stopovom množstve. Je potrebné, lebo bez neho by nejstvovala slobodná vôľa – a bez nej zasa rast, pohyb vpred, šanca, aby sme sa stali tým, čo z nás chce mať Boh. Hoci v našom svete zlo niekedy pôsobí desivo a všemocne, pri pohľade z vtáčej perspektívy dobrota a láska výrazne prevláda a napokon zvíťazí.

V nespočetnom množstve vesmírov som zbadal život. Jeho inteligencia v niektorých prípadoch značne prevyšovala ľudské schopnosti. Zistil som, že existuje nespočetne veľa vyšších dimenzií. Možno ich však spoznať iba tak, že do nich vojdeme a zažijeme ich na vlastnej koži. Pri pohľade z prostredia s nižším počtom dimenzií sa nedajú pochopiť. Ukrýva sa v nich príčina a následok, no nie v takej podobe ako na zemi. **Priestor a čas, v ktorých sa pohybujeme v pozemskom svete, sú úzko a zložito prepletené s vyššími sférami. Inak povedané, vyššie svety od nás nie sú celkom izolované. Všetky ríše totiž tvoria súčasť tej istej Božskej skutočnosti, ktorá zahrňa úplne všetko. Z vyšších sfér sa možno dostať na akékoľvek miesto a prežiť ktorýkoľvek okamih v našom svete.**

Kým plne pochopím, čo som sa vo vyšších sférach naučil, bude mi to trvať najmenej celý zvyšok života. To, čo viem, som sa totiž „nenaučil“ ako kapitolu z dejepisu či matematickú teorému. Všetko som sa dozvedel náhle a bezprostredne, nemusel som vstrebávať nijaké vedomosti. Poznanie sa mi uložilo do pamäti bez memorovania, okamžite a nastalo. Na rozdiel od bežných informácií nevybledlo – dodnes si viem spomenúť úplne na všetko, navyše oveľa jasnejšie ako na vedomosti, čo som získal pred dlhými rokmi v škole.

Nechcem tým povedať, že na nadobudnuté poznatky si spomeniem len tak. Po návrate do pozemskej ríše ich totiž musím spracúvať fyzickým telom vrátane mozgu s obmedzenými schopnosťami. Ešte vždy ich však mám. Cítim, že sú votkané priamo do mňa. Celý život som intenzívne hromadil vedomosti bežným spôsobom. Objav vyspelejšej formy učenia preto pre mňa znamenal veľmi veľa. Mohol by som nad ním rozmýšľať celé veky.

Putovanie svetmi

Niečo ma ťahalo. Nie tak, ako keď vás niekto schytí za reku. Jemnejšie, menej telesne. Ako keď slnko zájde za oblak a vám sa okamžite zmení nálada.

Vracal som sa späť, vzdáľoval som sa od Jadra. Jeho atramentovočierna žiara bledla a nahrádzala ju zeleň Brány s osľňujúcou krajinou. Pri pohľade nadol som znovu zbadal dedinčanov, stromy, trblietavé potoky a vodopády, ako aj anjelské bytosti preháňajúce sa po oblohe..

Bola tam aj moja spoločníčka. V podobe svetelnej gule ma, pravdaže, sprevádzala počas celej mojej cesty do Jadra. Teraz však nadobudla ľudskú podobu. Mala na sebe tie isté nádherné šaty, a keď som ju opäť zbadal, cítil som sa ako dieťa, čo sa stratilo v obrovskom neznámom meste a odrazu narazilo na známu tvár. Vnímal som ju ako nevšedný dar. „Ukážeme ti tu veľa vecí, napokon sa však vrátiš späť.“ Túto správu mi ne-

verbálne odovzdala, keď som vstúpil do panskej temnoty Jadra. Teraz som si na ňu spomenul. Už som chápal, čo znamená „spät“.

Do Ríše dážďovčej perspektívy, kde sa začala moja odysea. Tentoraz to však prebiehalo inak. Keď som klesal naspäť do tmy, vedel som, čo všetko leží nad ňou. Preto na mňa už nedoliehala úzkosť, akú som cítil, keď som tam bol predtým. Ako nádherná hudba Brány slabla a pravidelné búšenie nižšej sféry silnelo, vnímal som ho ako dospelý, čo sa vrátil na miesto, ktoré mu kedysi naháňalo strach, no už sa ho nebojí. Temnota, vynárajúca sa a miznúca tváre, tepnovité korene siahajúce nahor - to všetko ma už nedesilo. Chápal som totiž (neverbálnym spôsobom, ktorým som vtedy ponímal všetko), že na toto miesto už nepatrím, ale som ho iba navštívil.

Prečo som to však urobil?

Odpoveď prišla okamžite a bez slov, presne tak ako v žiarivom svete nado mnou. Uvedomil som si, že celé toto dobrodružstvo predstavuje akúsi veľkolepú prehliadku neviditeľnej, duchovnej stránky existencie. A ako každá správna prehliadka, aj táto zahŕňala všetky poschodia a úrovne.

Len čo som sa ocitol v nižšej ríši, opäť sa začali prejavovať vrtochy času, aké na zemi nepoznáme. Aby ste ich vedeli trochu – ale naozaj iba trochu – pochopiť, predstavte si, ako sa čas správa v snoch. „Predtým“ a „potom“ sa stávajú zložitými pojmi. Ak ste v jednej časti sna, neraz tušíte, čo bude nasledovať, aj keď ste to ešte nezažili. „Čas“ plynúci v nižšej sfére je podobný. Chcem však zdôrazniť, že to, čo sa so mnou dialo, nebolo hmlisté a mätúce ako pozemské sny, azda s výnimkou celkom prvých fáz, keď som bol v podsvetí.

Ako dlho som tam zotrval tentoraz? Netuším – namal som to zmerať. Viem iba jedno: až po čase som zistil, že nad svojim postupom mám istú kontrolu, že v nižšom svete už nie som celkom uväznený. S vypätím síl som sa mohol vrátiť naspäť do vyšších sfér. V určitom okamihu som si zaželal, aby sa Krútiaca melódia vrátila. Najskôr som si s námahou musel spomenúť na jednotlivé tóny, potom mi do vedomia prenikli nádherná hudba a rotujúca svetelná guľa, čo ich vydávala. Aj tentoraz sa vnorili do želatínového bahna a ja som začal stúpať.

Pomaly som prišiel na to, že **ak sa chcem dostať do vyšších svetov, stačí o nich vedieť a pomyslieť si na ne. Len čo som si predstavil Krútiacu sa melódiu, začul som ju. Keď som zatúžil po vyšších sférach, presunul som sa do nich. Čím lepšie som ich poznal, tým ľahšie sa mi do nich vracalo.** Kým som bol mimo tela, z blatistej tmy Ríše dážďovčej perspektívy do žiarivo zelenej Brány a celkom čiernej, zato však svätej temnoty Jadra som prešiel nespočetne veľa ráz. Nevieť povedať presne koľkokrát, lebo čas tm plynul inak ako na zemi. Vždy keď som však vstúpil do Jadra, zašiel som doň hlbšie a naučil som sa viac ako predtým. Vedomosti som získaval neverbálne (či skôr nadverbálne), teda tak, ako sa v týchto svetoch vymieňajú všetky informácie.

Vôbec to však neznamená, že som uvidel celý vesmír. Nestalo sa to ani pri prvej ceste z Ríše dážďovčej perspektívy do Jadra, ani počas ďalších pútí. Jednou z pravd, čo som sa dozvedel pri každom návrate do Jadra, bolo to, že pochopiť všetko, čo existuje, nie je možné. Týkalo a to nielen fyzických (viditeľných) aspektov, ale aj oveľa početnejších duchovných (neviditeľných) stránok a pravdaže, nekonečného množstva ďalších vesmírov, ktoré momentálne existujú alebo jestvovali predtým.

Netrápilo ma to však, lebo už som vedel to najdôležitejšie, to jediné, na čom naozaj záleží. Dozvedel som sa to od svojej nádhernej spoločníčky na motýľom krídle, keď som prvý raz vošiel do Brány. Správa sa skladala z troch častí. Keby som ju znovu mal vyjadriť slovami (ako už viete, prijal som ju neverbálne), znela by približne takto:

Lúbime ťa a ctíme si ťa.

Nemáš sa čoho báť.

Nemôžeš urobiť nič, čo by nebolo nesprávne. (Všetko čo urobíš, je správne).

Ak by som mal správu vyjadriť jednou vetou, znela by takto:

Lúbime ťa.

Keby som ju mal okresať na jediné slovo, zostala by (ako inak):

Láska.

Láska je, pravdaže, základ všetkého. Nemám na mysli abstraktnú, ťažko pochopiteľnú lásku, ale tú každodennú, ktorú pozná azda každý. Cítíme ju pri pohľade na manžela, manželku či deti, prípadne na domácich miláčikov. V najčistejšej a najmocnejšej forme je bezvýhradná, nespája sa so žiarlivosťou či sebeckvom. Je to skutočnosť skutočností, nepochopiteľne úžasná pravda pravd, ktorá žije a dýcha v centre všetkého, čo existuje, alebo kedy bude existovať. Ak ju človek nepozná a netvorí súčasť všetkých jeho činov, ani zďaleka nemôže pochopiť, kto a čo je.

Nepripadá vám to ako vedecký poznatok? Dovoľujem si nesúhlasiť. Po návrate z vyšších sfér som presvedčený, že je to najdôležitejšia pravda vo vesmíre – nielen z emočného, ale aj z vedeckého hľadiska.

Už niekoľko rokov rozprávam o tom, čo ma postretlo, a spoznávam ďalších ľudí, ktorí skúmajú zážitky na prahu smrti alebo ich sami prekonali. Viem, že pojem bezvýhradná láska sa v týchto kruhoch pretriasa veľmi často. Koľkí z nás chápú, čo presne znamená?

Dnes už, pravdaže, viem, prečo sa tento výraz spomína tak často. To, čo som zažil, totiž zakúsilo množstvo iných ľudí. Rovnako ako ja, aj oni po návrate na pozemskú úroveň mali k dispozícii iba slová (fyzického sveta). Predstavovali jediný spôsob, ako vyjadriť zážitky a bezprostredne získané vedomosti, ktoré ležia ďaleko za hranicou slov. Akoby ste sa pokúšali napísať román, no mohli používať iba polovicu abecedy.

Najväčšou prekážkou, ktorú musí prekonať väčšina ľudí, čo mali zážitok na prahu smrti, nie je to, že sa musia znova prispôbiť obmedzeniam pozemského sveta (hoci aj to je celkom iste veľká výzva), ale to, že musia opísať skutočný charakter lásky, ktorú zažili.

V hĺbke duše ju poznáme. Podobne ako Dorothy v Čarodejníkovi z krajiny Oz, ktorá sa vždy vedela vrátiť domov, aj my máme schopnosť obnoviť si spojenie s idylickou ríšou. Ibaže na to zabúdame. Kým totiž žijeme vo fyzickom svete, mozog potláča či zahaľuje širšie vesmírne pozadie – ako keď slnečné svetlo každé ráno prežiarí svit hviezd. Predstavte si, však, aký obmedzený by bol náš pohľad na vesmír, keby sme nikdy nevideli nočnú oblohu posiatu hviezdami.

Vnímame iba to, čo prejde cez filter mozgu. Tento orgán (najmä ľavá pologuľa, ktorá zodpovedá za lingvistické a logické funkcie, umožňuje racionálne myslenie a zabezpečuje jasnú definíciu ega či ja) prestavuje bariéru, ktorá zabraňuje vyššiemu poznaniu a skúsenosti.

Domnievam sa, že sme sa ocitli v rozhodujúcej etape našej existencie. Širšie poznanie si musíme sprístupniť, kým žijeme na zemi a funguje nám mozog (vrátane ľavostranných analytických štruktúr). Veda, ktorej som venoval značnú časť života, nie je v rozpore s tým, čo som sa dozvedel na vyšších sférach. Príveľa ľudí si však myslí, že je to tak. Niektorí členovia vedeckej komunity, ktorí podľahli materialistickému svetonázoru, totiž ustavične vyhlasujú, že veda a duchovnosť sú nezlučiteľné.

No mýlia sa. Túto knihu som napísal preto, aby som rozšíril túto starú, no mimoriadne dôležitú zvesť. Všetky ostatné aspekty môjho príbehu – ako som sa za záhadných okolností nakazil, ako som si napriek týždňovej kóme udržal vedomie v inej dimenzii, ako som sa úplne uzdravil – sú v porovnaní s ňou druhoradé.

Najdôležitejším objavom, aký som urobil (a aký kedy urobím), je bezvýhradná láska a prijatie, ktoré som spoznal počas svojej púte. Viem, že opísať ďalšie ponaučenia, ktoré som získal, bude ťažké. Zároveň si však uvedomujem, že mojou najdôležitejšou úlohou je podeliť sa o toto základné posolstvo. Je také jednoduché, že mu bez problémov porozumie väčšina detí.

Jedinečný zážitok na prahu smrti.

...Mnohí ľudia, čo mali zážitok na prahu smrti, tvrdia, že sledovali akýsi prehľad života. Videli, ako interagovali s rozličnými ľuďmi a konali dobré či zlé skutky.

Ja som nič z toho nezažil. Neprítomnosť týchto udalostí predstavuje nezvyčajný aspekt môjho zážitku na prahu smrti. Po celý čas som vôbec nevedel o svojej telesnej totožnosti. Do úvahy teda neprichádzala nijaká klasická príhoda, pri ktorej by som si mohol spomenúť, kto som bol na zemi....

Poznámka autora recenzie – V tomto poslednom odstavci vidíme, ako funguje milosrdenstvo Božie. Posledná inkarnácia v oblasti humánneho a charizmatického života, otca a manžela, lekára, vedca... ukazovala na všestrannú nápravu svojho života.

Nebolo potrebné, obzvlášť pri takom vysokom nasadení spoločenstva modlitieb, aby sa mu vyčítali prehrešky z minulých životov. Rozsudok Súdnej Stolice milosrdenstva Božieho bol pobyt v oblasti „zabudnutia“, kde sa mali regenerovať a obnoviť mnohé neviditeľné časti jemných vlákien duše, éterického a astrálneho tela. Táto oblasť je oblasťou zabudnutia. Ako vieme z Nového Zákona - Božie milosrdenstvo „maže všetky hriechy“, pokiaľ došlo ku zmene povahy, pokánia a prehodnoteniu svojej cesty. Súčasne pán Alexander dostal aj povedomie o tom, kam má smerovať, čo mu umožnilo skrátenie pobytu v oblasti nevedomia na minimum.

Autor sa vracia na zem späť do fyzického tela ako učiteľ. Má sa osvedčiť v dnešnej ťažkej dobe hlavne vo vedeckej opozícii, ktorá má tendenciu všetky takého správy z „druhého brehu“ odignorovať. Keďže už napísal niekoľko dobrých kníh s medzinárodným dosahom, jeho misia učiteľa sa zdá byť plnená.

Je dobré všimnúť si, akú dôležitú úlohu v jeho návrate má rodina a modlitba zúčastnených, kde obzvlášť vynikajú kňaz a veriace spoločenstvo, ale rovnako aj psychoterapeutka... Jeho náboženská viera v predošlom živote zrejme nebola mimoriadna, skôr sa javí ako bežný, „sviatočný“ kresťan, ktorý žil vieru kostolných nedelí a prikázaných sviatkov. Preto aj na „druhej“ strane nestretáva „Krista“, alebo vyspelú duchovnú bytosť náboženského formátu, ale „rodinného“ príslušníka, ktorý však sa s touto vysokou hierarchiou (tzv. guľová bytosť) stotožňuje.

Prestup z tmy do svetla bol sprevádzaný turbulenciou okolia, nádhernou hudbou, žiarivosťou, pulzujúcim životom, ktorý neohraničoval, tak ako to poznáme zo života vo fyzickom tele. Zažíva radosť stretávania, ktorá je charakteristická pre blízky budúci vek, ktorý duchovná veda nazýva „Venušou“. Zážitok tohto sveta je viac skutočný a realistický ako hoci čo doteraz zažité a otvára v ňom nové zážitky a spektrum šťastia a radosti.

Podobne ako človek- duchovná duša nemôže zabudnúť na skutočný zážitok plného pobytu „domova“, nasleduje ešte vyšší stupeň „reality“, keď bez slov (mentálne) komunikuje so svojou „spriaznenou dušou“ a s celou živou dimenziou v stave tzv. „vyššieho Jupitera“ (odborné názvy planét v duchovnej vede nesúvisia s astronomickými pojmami).

Prostredníctvom archanjela a spriaznenej duchovnej duše zrodenec môže komunikovať s Božím Jadrom v stupni, ktorý sa nazýva „Vulkán“ v interaktívnej múdrosti Stvoriteľa v stave plnej „explózie svetla, farieb, lásky, krásy...“, ktorého charakterizuje ako „žiarivo oslepujúcu tmu“. Odporúčam si prečítať správu priamo od autora, pretože tam človek môže vnímať autenticitu zážitku...

Aj keď sa v správe pána Alexandra nespomína kresťanská náuka, opäť je možné vnímať z kontextu, že akt milosti prebieha v duchu kresťanskej lásky, zdieľania šťastia a odpustenia. Práve komunikáciu s Božím Jadrom – Otcom Stvoriteľom, zabezpečuje Kristus, ktorého súčasťou bola „spriaznená duša“. Priamy proces práce – živej komunikácie s Duchom Svätým sa stal v tejto dimenzii súčasťou existencie. Zážitok srdečnosti, súcitu, pátosu, ale aj irónie a humoru svedčí o úzkej prepojenosti Najvyššieho na každého človeka.

Kresťania by sa nemali nechať pomýliť svätým zvukom ÓM, ktorý znel v najvyšších dimenziách a ktorí poznajú z Biblie vo forme amen. Pán Ježiš podtrhoval osudový význam určitých Božích Právd práve slovami amen. V rôznych kultúrach sa prijímali rôzne mená ako Syna Božieho, tak aj rôzne mená Najvyššieho, ktorý má rôzne tvary aj v aramejskom a gréckom originály Starého a Nového Zákona.

Pán Alexander taktiež poskytuje pohľad na veľmi úzke prepojenie mnohých rozmerov stvorenia a obrovského počtu vesmírov v rámci tej istej Božskej Reality, ktorá zahŕňa úplne všetko. Vedomosti získaval okamžite pri nastolení otázky a ukladali sa do jeho bytosti plne a nastalo neobyčajne rýchlym spôsobom. Problém vznikol až po návrate do materiálneho tela, pretože mozog a obmedzená slovná zásoba nebola schopná tú nekonečnú, nádhernú, mnohodimenzionálnu múdrosť chápať, vyjadriť, vysloviť.

Po návrate do nášho bežného sveta dostal autor vynikajúcu radu od svojho syna, univerzitného študenta, aby okamžite napísal to, čo si zapamätal, ešte prv ako začne študovať literatúru, ktorá sa o tejto problematike NDE napísala.

Táto recenzia vznikla z dôvodu, že mnoho ľudí bude čítať správu „Pohľad do večnosti“ ako zaujímavý zážitok, ktorý však odporúčam čítať ako faktografiu a potvrdenie mnohodimenzionálnosti duchovnej duše každého človeka. Mnoho duchovne vyspelých ľudí, alebo rovnako aj mnoho zločincov zomiera „naraz - poriadne“, ako boháč z príbehu chudobného Lazára, a nevedia podať správu o „druhom“ svete, o svojom utrpení, či šoku...

Dnešná doba je dobou na rozhraní, ľudstvo je na križovatke a správy z „druhého“ brehu majú ľudom pripomenúť, že tu okrem materiálnych hodnôt sú aj iné, podstatne vzácnejšie. Moderná medicína umožnila návraty desiatkam tisíc ľudí, ktorí však nie vždy rozumejú reči symbolov, ktorými tento svet toho človeka oslovuje.

V závere chcem upozorniť, že tých cca 7 miliárd ľudí, ktoré dnes planéta Zem má, malo by sa naučiť žiť chápacejšej láske, morálke, pravdivosti, spravodlivosti, ale aj radosti z plnohodnotného života... Niektorým to ide lepšie, niektorým horšie... Vojen a rôznych typov xenofóbie a násilia sa zúčastnil skoro každý človek – počas svojich minulých životov. Nepamätáme si to, ale história dosvedčuje, že každé storočie bolo svedkom najmenej jednej väčšej vojny, 20. storočie dvoch svetových vojen.

Skoro každý z nás bol vo vojne účastný – v tej alebo inej úlohe. Boli sme pri tom... Pripomeňme si, ako ľahko sa nechal sfanatizovať nemecký národ do postavenia „vyvoleného“ národa... Predtým v rámci „šírenia kresťanstva“ to boli Briti a Portugalci a Holanďania a Španieli..., ktorí v mene „Boha a kráľa“ zanechávali za sebou spúšť, choroby, decimované národy a zničené domorodé civilizácie...

Ľudia nemajú právo súdiť, pretože skutočný Sudca je len Jeden, ten Najvyšší, Stvoriteľ. Nielen posledných známych 5000 rokov je plných vojen, násilia, ale zdá sa, že to je súčasť celej histórie ľudstva. Príchod Ježiša Krista, ktorý má titul Princ Lásky a Mieru, by mal pre planétu Zem znamenať novú kapitolu, ešte viac v období Internetu a mobilov, kedy samota a odcudzenie sa stávajú nešťastím moderného života všetkých generácií.

V závere ešte pár astrologických pohľadov na horoskop pána Alexandra. Planéta Mars radixu v konjunkcii s Neptúnom v 1.dome v kvadrature na Urán v X.dome svedčí a potvrdzuje vojenské inkarnácie, ktoré sa aj v tomto živote prejavili jeho vecnosťou, racionalitou, bojovnosťou... Ascendent v znamení Váhy dáva zrodencovi talent k slovnému umeniu, ale aj harmonickú osobnosť, ktorá bola v minulých životoch pravdepodobne dobre rozvíjaná v dôležitých štátnických, alebo cirkevných funkciách. Tento aspekt sa prejavil len čiastočne pri úspešných, bezproblémových zahraničných stážach, kde však podceňoval duchovné aspekty...

Súčasne výborný aspekt Jupitera na konjunkciu s Marsom a Neptúnom a Mesiac svedčí nielen o dobrom rodinnom súžití, ale aj o vysokých štátnických / náboženských funkciách v minulých životoch. Z praxe viem, že práve títo ľudia majú k cirkvi a náboženstvu v jestvujúcom praktickom živote

veľmi laxný postoj. Málo aspektovaná planéta Venuša ukazuje na sklon zanedbávať umeleckú stránku v živote, čo je veľmi závažné preferovanie ľavej hemisféry mozgu. Kvôli tomuto aspektu sa zrejme dostavovali problémy v oblasti financií.

Mnohé nádherné „motýlie“ zážitky sa týkajú práve týchto pomerne dobrých, úspešných, humánných výsledkov – dobrých skutkov ku mnohým ľuďom. Práve na dobrom náboženskom a dobročinnom skóre z minulých životov (Jupiter výborne aspektovaný na Neptún a Mesiac) je možné vidieť dôsledok skráteného pobytu v peklách podsvetia.

Osamelý Merkúr ukazuje na dôležitosť poznania v živote zrodencu. Jednou z hlavných karmických úloh v tomto živote bolo poznanie, ktoré malo byť nielen praktické, ale aj filozofické a duchovné. Poznávanie pána Alexandra bolo orientované predovšetkým do oblasti profesionálnej kariéry, vedy a medicíny, ale aj v tomto prípade je viditeľná dôležitosť poznania vo vyšších dimenziách, ktoré môžeme rozšíriť na dôležitosť vyšších poznatkov pre život budúceho ľudstva. Nie poznatkov odborných, ale tzv. holistických poznatkov celej existencie človeka.

V Michalovciach 8.10.2015
Ing. Ľubor Žák, PhD.